

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și patru

Dezvăluirea enigmei profetice: urâciunile lui Ezechiel, Biserica din zilele de pe urmă și semnul fiarei

Jeff Pippenger
2024-02-07

Cele patru urâciuni din capitolul opt al cărții lui Ezechiel conduc la faptul că conducerea bisericii laodiceene a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă se pleacă înaintea soarelui și astfel primește semnul fiarei. Capitolul următor, care face parte din aceeași viziune, îi înfățișează pe aceia din biserica lui Dumnezeu din zilele de pe urmă care primesc sigiliul lui Dumnezeu. Sora White ne informează că sigilarea din capitolul nouă al cărții lui Ezechiel este aceeași cu sigilarea reprezentată în capitolul șapte al cărții Apocalipsa. Dumnezeu judecă un neam la a treia și a patra lui generație, iar cele patru urâciuni din Ezechiel identifică cele patru generații de răzvrătire care au început în 1863, când adventismul laodicean a introdus o contrafacere a celor două table din Habacuc, care fuseseră date ca simbol al relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său, după cum cele două table ale celor Zece Porunci fuseseră date la începutul Israelului antic.

Vișelul de aur al lui Aaron era o imagine contrafăcută, simbolul răzvrătirii care s-a manifestat chiar în timp ce Dumnezeu producea cele două table ce reprezintă o adevărată imagine a geloziei. Vișelul de aur al lui Aaron prefigura diagrama contrafăcută din 1863, care înlăturase din solie „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, împreună cu alte profeții de timp. Astfel, adventismul laodicean a ridicat o imagine a geloziei chiar la începutul istoriei sale, așa cum făcuse Aaron la începutul istoriei vechiului Israel și cum făcuse Ieroboam la începutul istoriei regatului de nord al lui Efraim.

„Șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase a fost prima profeție de timp pe care Miller a fost călăuzit s-o înțeleagă și a fost prima nestemată a timpului profetic pusă deoparte în răzvrătirea din 1863. Anul 1863 a marcat începutul acoperirii nestematelor din visul lui Miller și al introducerii nestematelor și monedelor contrafăcute. „Șapte vremi” a fost piatra din capul unghiului pe care zidarii au lepădat-o. În 1863, cei care fuseseră zidarii templului millerit au fost aceia care au pus deoparte piatra din capul unghiului a „șapte vremi”, dar în zilele de pe urmă piatra aceea este acum capul unghiului. Piatra aceea îl reprezenta pe Stânca veacurilor și era, de asemenea, reprezentată de ziua pe care a făcut-o Domnul, căci era un simbol al odihnei de Sabat pentru țară. În 1844, adventismul millerit a muștrătat sistemul fals de închinare al lui Ieroboam și s-a despărțit de „adunarea bațjocoritorilor”, care se „bucuraseră” de prima dezamăgire.

Cei ce zideau au fost îndrumați să nu se întoarcă niciodată la „adunarea bațjocoritorilor”, după cum profetul iudeu fusese îndrumat să se întoarcă la Ierusalim pe o altă cale decât aceea care îl dusesese la 1844. Calea care îl dusesese la 1844 era calea din care ieșise, și anume Protestantismul, iar în acea istorie Protestantismul devenise Protestantism apostat. Celor ce zideau li s-a poruncit să nu se întoarcă niciodată la „adunarea bațjocoritorilor” și au fost îndrumați să nu mănânce din hrana lor și să nu bea din apa lor. Cei ce zideau mâncaseră cărticica ce era în mâna îngerului în 1840, iar acea

hrană fusese dulce în gura lor.

Mâncarea și băutura profetiei reprezintă metodologia folosită pentru studierea Bibliei. Millerișilor li s-a dat o modalitate precisă de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, iar acele reguli au produs un mesaj biblic cu totul diferit de cel produs de teologii protestantismului apostat și ai catolicismului prin metodologia lor coruptă. Ziditorii, care sunt totodată și profetul iudeu, nu trebuiau să se întoarcă și să mănânce sau să bea din metodologia nici a protestantismului apostat, nici a catolicismului. Profetul iudeu a făcut întocmai acest lucru, identificând astfel că adventismul laodicean avea să facă întocmai acest lucru în 1863, căci în 1863 ei au folosit argumentele teologice ale protestantismului apostat pentru a respinge aplicarea de către Miller a „șapte vremi”, și astfel au ridicat chipurile geloziei ale lui Aaron și Ieroboam. Atunci începuse prima generație a adventismului laodicean.

Яхудиядан бўлган пайғамбар Ёробоом билан мулоқот қилганидан сўнг Яхудияга қайтиш йўлига тушди, аммо у ҳеч қачон етиб бормади. Бу пайғамбар Лаодикиячи Адвентизмни ифодалайди; илҳомга кўра, у 1856 йили Миллерит ҳаракатига кириб келган. Опа Уайт Адвентизмни Лаодикия деб аташдан ҳеч қачон чекинмаган, ва Лаодикиянинг қачондир ўзгаришини кўрсатадиган ҳеч қандай библиявий далил йўқ. Ўз шахсий лаодикиячилик тажрибасини тарк этадиган айрим шахслар бор, аммо жамоат сифатида Лаодикия Раббининг оғзидан тупуриб ташланиши керак, чунки Лаодикия «хукм қилинган халқ» деган маънони англатади. Адвентизм ушбу таърифдан фойдаланиб, ўзини осмондаги муқаддас макондаги хукм даврида мавжуд бўлган жамоат деб даъво қилади. Ўз кўрликларида улар Лаодикия маъносининг Тергов Хукмига оид жиҳатини тан оладилар, аммо ўз номларида яққол ифодаланган Ижройи Хукми кўра олмайдилар.

Și îngerului bisericii laodicienilor scrie-i: Acestea zice Aminul, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu: Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Apocalipsa 3:14–17.

Prorocul iudeu ajunge în cele din urmă îngropat împreună cu prorocul mincinos care l-a înșelat să mănânce din hrana lui și să bea din băutura lui. Amândoi ajung în același mormânt, iar prorocul mincinos din Betel (biserica contrafăcută) îl numește frate când moare.

ਅਤੇ ਬੇਬੇਲ ਵੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਨਬੀ ਵੱਸਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਦੱਸਣ ਲੱਗੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਉਸ ਦਾਨਿ ਬੇਬੇਲ ਵੱਚ ਕੀਤੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਜੇ ਬਾਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਕਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤਿ ਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਿ ਤਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਉਹ ਕਸਿ ਰਾਹ ਗਿਆ? ਕਉਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਕਸਿ ਰਾਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਏ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਪਾਓ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਗਏ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਪਾਈ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੱਛੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਲੂਤ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਭਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਕੀ ਤੂੰ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ? ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ, ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਚੱਲ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਖਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਥਾਂ ਰੋਟੀ ਖਾਵਾਂਗਾ, ਨਾ ਪਾਣੀ ਪੀਵਾਂਗਾ; ਕਉਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੂੰ ਉਥੇ ਨਾ ਰੋਟੀ

bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu și nici dreptul Său la dragostea și slujirea lor. Acești podgoreni au căutat propria lor slavă. Ei au dorit să-și însușească roadele viei. Preocuparea lor a fost să atragă asupra lor înșiși atenția și omagiul.” Parabolele Domnului Hristos, 292.

În 1863, mișcarea milleriților s-a încheiat, însă ea încetase să mai fie o mișcare a filadelfienilor încă din 1856. Respingerea soliei lui Moise („șapte vremi”), care a fost prezentată de Ilie (William Miller), a fost respinsă, iar această respingere s-a întemeiat pe metodologia profetului mincinos din Betel. Anul 1863 a marcat sfârșitul celor șaiszeci și cinci de ani care începuseră în 1798 și a fost sfârșitul profeției din capitolul șapte al cărții lui Isaia.

Și s-a întâmplat, în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, împăratul lui Iuda, că Rețin, împăratul Siriei, și Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, s-au suit împotriva Ierusalimului ca să lupte împotriva lui, dar n-au putut să-l biruiască. Și s-a dat de știre casei lui David, zicându-se: Siria s-a unit cu Efraim. Atunci i s-a clătinat inima lui și inima poporului său, cum se clatină copacii pădurii de vânt. Atunci Domnul i-a zis lui Isaia: Ieși acum înaintea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la capătul canalului iazului de sus, pe drumul ogorului nălbitorului; și spune-i: Ia seama și stai liniștit; nu te teme și nu ți se înmoaie inima din pricina acestor două capete de tăciuni fumegânzi, din pricina mâniei aprinse a lui Rețin și a Siriei, și a fiului lui Remalia. Pentru că Siria, Efraim și fiul lui Remalia au pus la cale răul împotriva ta, zicând: Să ne suim împotriva lui Iuda, să-l tulburăm, să facem o spărtură în el pentru noi și să punem împărat în mijlocul lui, și anume pe fiul lui Tabeel. Așa zice Domnul Dumnezeu: Așa ceva nu va dăinui și nu se va întâmpla. Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; și peste șaiszeci și cinci de ani, Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți rămâne statornici. Isaia 7:1–9.

Profeția de șaiszeci și cinci de ani din versetul opt arată că „înăuntrul” perioadei de șaiszeci și cinci de ani împărăția de nord a celor zece seminții avea să fie dusă în robie. Viziunea a fost consemnată în anul 742 î.Hr., iar nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., Efraim a fost risipit și dus în captivitate de asirieni. În 677 î.Hr., la sfârșitul celor șaiszeci și cinci de ani, împăratul Manase a fost capturat și dus la Babilon. Punctul de început, în 742 î.Hr., marchează un război civil între împărăția de nord și împărăția de sud ale lui Israel, tot așa cum 1863 marchează chiar centrul Războiului Civil din Statele Unite între Nord și Sud. Profeția a fost rostită de Isaia în țara literală glorioasă (Iuda), iar profeția din 1863 s-a împlinit în țara spirituală glorioasă (Statele Unite).

În cadrul profeției de șaiszeci și cinci de ani există trei repere. Războiul civil din 742 î.Hr. este urmat, după nouăsprezece ani, de împrăștierea împărăției de nord, în 723 î.Hr. La sfârșitul celor șaiszeci și cinci de ani, împărăția de sud a fost împrăștiată. Profeția, inclusiv începutul și sfârșitul ei, reprezintă ambele „indignări” ale lui Dumnezeu împotriva împărățiilor de nord și de sud, iar aceste două indignări sunt precedate, la punctele lor de început, de nouăsprezece ani, și apoi urmate de alți nouăsprezece ani care urmează împlinirii lor.

Întreaga structură chiastică identifică o perioadă de război civil între nord și sud, care marchează începutul și sfârșitul. În mijlocul începutului și al sfârșitului, cei doi antagoniști ai războiului civil au fost amândoi duși în robie, iar în cei șaiszeci și cinci de ani în care sunt adunați din starea lor de

robie, în care fuseseră împrăștiați unul față de celălalt, într-o singură națiune, ei ajung la 1863, care este data Proclamației de Emancipare ce i-a eliberat pe sclavi. Profeția unui război civil în Iuda literală se încheie cu războiul civil din Iuda spirituală, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru, pentru că El este Alfa și Omega.

Istoria anului 1863 a fost reprezentată prin istoria anului 742 î.Hr., când profetul Isaia, împreună cu fiul său, a transmis un mesaj împăratului nelegiuit al lui Iuda (Ahaz). Anul 742 î.Hr. din pasaj este reprezentat prin mărturia împăratului Ahaz, care era împărat al lui Iuda, care suspendase slujba sanctuarului lui Dumnezeu și îl pusese pe marele său preot să ridice un model al unui templu sirian chiar în incinta sanctuarului pământesc al lui Dumnezeu.

În istoria împăratului nelegiuit Ahaz (marcată în anul 742 î.Hr. de profeta lui Isaia), conducătorul Ierusalimului a introdus în biserica lui Dumnezeu închinarea păgânismului (catolicismului), întocmai cum adventismul laodicean s-a întors la metodologia protestantismului apostat pentru a lepăda solia lui Moise care fusese vestită de Ilie. În anul 742 î.Hr., Isaia l-a confruntat pe nelegiuitul împărat al lui Iuda la capătul canalului iazului de sus, lângă ogorul nălbitorului, și și-a adus cu sine fiul când a făcut aceasta. Numele fiului său era un semn, iar când profetul din Iuda l-a confruntat pe împăratul Ieroboam, i-a dat și lui un semn.

Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem spre semne și spre minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:18.

Името на сина на Исаия, „Шеар-Яшув“, означава „остатък ще се върне“. Онези, които „се връщат“ и съставляват остатъка, са тези, които чакат Господа по време на забавянето.

Și voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și îmi voi pune nădejdea în El. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:17, 18.

Când Isaia interacționează cu regele nelegiuit Ahaz în anul 742 î.Hr., el îi reprezintă pe cei care au „așteptat”, căci toți prorocii vorbesc despre zilele de pe urmă, iar cei care „așteaptă” în zilele de pe urmă sunt aceia care au suferit prima dezamăgire. Ieremia a crezut că Dumnezeu mințise și oprise ploaia, iar Isaia crede că Dumnezeu Și-a ascuns „fața de casa lui Iacov”, însă Isaia hotărăște că va aștepta și Îl va căuta pe Domnul, ceea ce îi reprezintă pe cei „înțelepți” în timpul întârzierii vedeniei. Aceia care s-au întors și au despărțit ce este prețios de ce este de nimic, cei care urmau să devină gura lui Dumnezeu, au fost pecetluiți și, prin urmare, sunt puși în contrast cu cei care primesc semnul fiarei.

Și mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi zdrobiți, și vor fi prinși în cursă, și vor fi luați. Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și voi nădăjdui în El. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem semne și minuni în Israel de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Și când vă vor zice: „Căutați la cei ce au duhuri de ghicire și la vrăjitori care șoptesc și bolborosesc”, să nu caute oare un popor la Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie! Dacă nu vor vorbi potrivit cuvântului acestuia, este pentru că nu este lumină în ei. Isaia 8:16–20.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Acestea nu sunt cuvintele Sorei White, ci cuvintele Domnului, iar mesagera Sa mi le-a dat ca să vi le transmit vouă. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în dezacord cu El. Multă instruire a fost dată cu privire la oameni care pretind că sunt creștini, în timp ce manifestă atributele lui Satana, împiedicând, în spirit, cuvânt și faptă, înaintarea adevărului și urmând cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor, ei și-au însușit o autoritate care nu le aparține nicidecum și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice marele Învățător: «Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna». Oamenii spun în Battle Creek: «Templul Domnului, templul Domnului suntem noi», dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și supuse prin harul lui Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 13, 222.